

25-29-årige på 4½ pct., men tager vi de 16-24-årige, så er den på 2,6 pct. Og jeg vil gerne spørge hr. Frank Aaen, om han tror, at det har været en lykke for de mennesker bare at blive spist af med nogle penge i stedet for, at der er et reelt ansvar for de unge.

Det, der er situationen, når vi snakker om dagpenge til de unge, er jo, at de ikke skal kunne være i den situation, at de vælger dagpengene frem for en aktiv tilværelse med uddannelse eller arbejde. Og jeg må jo sige, at den aktion er da lykkedes. At der så var nogle overgangsproblemer, er en helt anden side af sagen. Men hvis vi tager situationen, som den er i dag, så tror jeg, de unge er mere tilfredse med den politik, der føres nu, end med den, der blev ført i 1980'erne.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Jeg synes, det er lige groft nok, når hr. Frank Aaen heroppefra sammenligner 800-kroners-egenbetalingsreglen, som i sin tid blev indført af den borgerlige regering, med den ændring af medicintilskudsreglerne, der nu er foretaget. For det, hr. Frank Aaen glemmer at fortælle, er, at da vi havde 800-kroners-grænsen, var det ren egenbetaling, og det, der er gjort nu, er, at medicintilskuddet er omlagt således, at for de første 500 kr. er der ikke offentlige tilskud, men derefter vil der – alt afhængigt af, hvor store udgifter man har – være meget høje tilskud, sådan at man rent faktisk kommer til at få næsten gratis medicin.

Og når hr. Frank Aaen siger, at det er forføreligt, at vi tager fra de syge, som skal have medicin, så vil jeg gerne sige: Nu er det jo ikke sådan, at alle, der tager medicin, er syge. F.eks. er folk, som skal på længere ferierejser, og som derfor skal have lidt malariamedicin, eller som måske snupper en hovedpinepille to gange om året, altså ikke særlig syge. Og det er dér, vi går ind og laver nogle ændringer, så netop de, der ikke har et meget højt forbrug, kommer til at betale lidt mere – til gavn for dem, der har meget høje udgifter. Rent solidarisk tænkning!

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Trods de mange hårde ord fra Enhedslisten i dag har Enhedslisten valgt at frede regeringen fortsat, men hr. Frank Aaen gav dog en lille smule nyt i sit indlæg her tidligere, idet han sagde, at hvis regeringen fortsatte, som den var

begyndt, ville Enhedslisten ikke støtte regeringen. Så jeg vil gerne spørge: Hvad er tidsfristen? Hvor lang er hr. Frank Aaens tålmodighed med regeringen? Hvor mange nye løftebrud skal vi opleve, førend Enhedslisten vil tage konsekvensen og ikke bare nøjes med at springe op som en løve og falde ned som et fromt lam?

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jamen der er ikke nogen tidsfrist. Og det, jeg sagde, og det skal jeg gentage, er, at i samme sekund vi kan forhindre et alvorligt overgreb på befolkningen – f.eks. det, man nu gennemfører sammen med de borgerlige på efterlønsområdet, eller det, man har gennemført på arbejdsmarkedsområdet – i samme øjeblik vi gennem at udtrykke mistillid kan forhindre et overgreb af den type, så gør vi det, for så forhindrer vi noget, som rammer befolkningen, og det vil vi til enhver tid bruge ethvert middel til, hvis vi kan komme til det.

Og det var derfor, vi stemte imod finansloven, og det er derfor, vi stemmer imod alle de love, som gennemføres sammen med de borgerlige. Og det vil vi gøre, uanset om regeringen så siger: Jamen vi kan risikere at komme i mindretal, og så skal vi gå af. Så vil vi sige: Fint, så slipper vi for det overgreb!

Så til fru Lone Møller:

Medicintilskuddet er jo ikke bare omlagt; medicintilskuddet er omlagt samtidig med, at man har gennemført en besparelse.

Og nu er det altså lige før, man falder ned af stolen, for de eksempler, fru Lone Møller gav før på medicin, som ikkesyge tager, dem får man heller ikke tilskud til. (*Indsigelse fra salen*). Nej, nej! Jeg kender i hvert fald ikke nogen, der får tilskud til en hovedpinepille, medmindre man får tilskud til en, som er på recept. Og derfor er det sådan, at de, der er syge, er dem, der finansierer gildet, og det er asocialt.

Og så til hr. Ole Vagn Christensen:

Hvis halve dagpenge til unge mennesker er så genialt, at det skaffer alle i arbejde, hvorfor skal den geniale ordning så kun gælde for de unge? Hvorfor foreslår man ikke, at de, der er under 50 år, skal have halve dagpenge, eller at de, der er under 40 år, skal have halve dagpenge? Og man kunne måske oven i købet sige, at de, der har sværest ved at komme i arbejde, er dem over 50 år. Så skulle man ikke foreslå halve